

International Organisation for Economic and
Social Development through Cooperation
www.fidESCO.org

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker en hun zes kinderen wonen sinds 2012 in Tanzania, waar ze werken als bioinformaticus en neuroloog in een ziekenhuis. Financiële steun aan het "Tanzania Project" van FIDESCO heeft dit al acht jaar mogelijk gemaakt. Jouw gift maakt dat we dit werk kunnen voortzetten.

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker and their six children have lived in Tanzania since 2012. They work in a hospital as a bioinformatician and a neurologist. Financial support to FIDESCO's "Tanzania Project" is indispensable for making this possible. Your donation is highly appreciated.

December 2020

Beste allemaal,

Een maand heb ik officieel niet mogen werken vanwege een vertraging van de vergunningen op het Ministerie van Arbeid, net als de handvol andere buitenlandse artsen van het ziekenhuis die over zijn na de sluiting van het luchtruim in maart. Inmiddels is het perikel opgelost maar het heeft bloed, zweet en tranen gekost.

Ik had in de tussentijd à raison van 600 dollar, bijna een maandsalaris dus, een papiertje gekregen waarmee ik weer legaal in het land ben. Ik heb niet 18 jaar universitaire opleiding en 8 jaar lokale ervaring opgebouwd om thuis te zitten, dus het was eigenlijk heerlijk om weer zichtbaar aan de slag te zijn. In de tussentijd was mijn werk natuurlijk niet gestopt en ging ik regelmatig op en neer voor beoordelingen, EEG's en zo voorts.

Marieke en collega William tijdens onze kampeertrip naar Mkomazi Park

Vorige week hadden we de landelijke verkiezingen waarbij het internet nagenoeg afgesloten werd. Communiceren doen we zoals vroeger. Even langsrijden, een briefje op een poort prikken, en op de afdelingen gewoon rondjes lopen in geval iemand je nodig heeft.

De regens zijn hier begonnen en het stof is gelukkig voor een groot gedeelte uit de lucht. Als het zonnetje schijnt is het meteen erg warm, en zo loopt iedereen voortdurend in de verkeerde kleding rond! Regenlaarzen als het bloedheet is, of een witte broek en gypies als de modder enkeldiep wordt door een

onverwachte stortbui. Gelukkig hebben de regens de brand op de Kilimanjaro geblust, die van tientallen kilometers afstand een angstaanjagend schouwspel opleverde.

Inmiddels is Willem begonnen in Robert Bosch UWC in Freiburg, en ontbreken ook zijn stukjes...

En dat tegen de achtergrond van een tweede coronavirusgolf overal ter wereld. Behalve dan hier, al komt dat vast nog wel in een bepaalde vorm. We zullen een mate van vertraging hebben, net als andere arme landen, doordat er minder verplaatsing is. Maar omdat terus hier geen beperkende maatregelen geweest zijn afgezien van tijdelijke sluiting van het luchtruim en scholen, kan het zijn dat het helemaal geen golfvorm gaat hebben. We weten het niet. Op dit moment hebben wij in KCMC (900 bedden en het op één na grootste ziekenhuis in dit land) géén coronapatiënten opgenomen liggen. In oktober hadden we 2 bevestigde gevallen. Daarbij moet wel gezegd worden dat er nog steeds maar één laboratorium in het hele land is dat test, en de betrouwbaarheid en turnaround tijd natuurlijk dubieus is. We diagnosticeren dus vooral op klinische symptomen en röntgenfoto of CT van de longen.

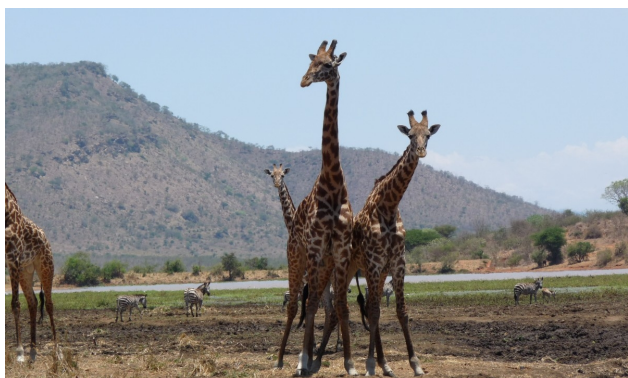
Twee maanden geleden is de corona-afdeling gesloten en zijn mijn eigen patiënten teruggekeerd naar de Spinal Cord Unit die het oorspronkelijk was. Voor mijn eigen patiënten is de zorg nu gelukkig veel en veel beter dan

op de overvolle afdeling waar ze als verstekelingen neergelegd waren. Maar ik blijf voorzichtig en kan wakker liggen van de mogelijke gevolgen in zo'n hechte gemeenschap als de school van de kinderen. Maar alles gaat dusver geruststellend op zijn Tanzaniaans: er verandert eigenlijk niets.

Ik kwam deze week weer aan in KCMC, trok mijn masker uit mijn zak dat we allemaal horen te dragen, en liep gehaast door naar de neurofysiologie waar mijn jas hing. Toen ik echter om me heen keek, zag ik dat nog maar weinig ziekenhuispersoneel en patiënten een masker droegen. Alsof het fenomeen infectiepreventie gewoon uit de mode was geraakt. Althans - vergeten. Laten we naar eerlijkheid zeggen 'ondergesneeuwd' door de andere zorgen in dit land. Werkloosheid, verkiezingen, politieke onderdrukking ... en andere ziekten. Ik bedacht me dit terwijl ik een grote stap moest nemen over een bloedplas die me de toegang tot de ziekenhuisingang belemmerde. Vast een bloedbraker door longtuberculose of een bloedophoester door bilharzia (schistosomiasis) die hier toch al aan de lopende band ernstige medische problemen veroorzaken. Vóór, tijdens en nog oneindig lang ná de globale coronavirus-epidemie die daar nu nog bij komt. Er zit blijkbaar toch een soort maximum op hoeveel zorgen je je kunt maken om alles in het leven.

Van links naar rechts Steven Marco Hugo Doris Vicky en Marieke, met in de achtergrond een olifantje

tWe zagen ongelofelijk veel wild tijdens de kampeertrip: giraffen, olifanten, buffels, zelfs een jachtluipaard. De afwezigheid van toeristen maakt een verschil.

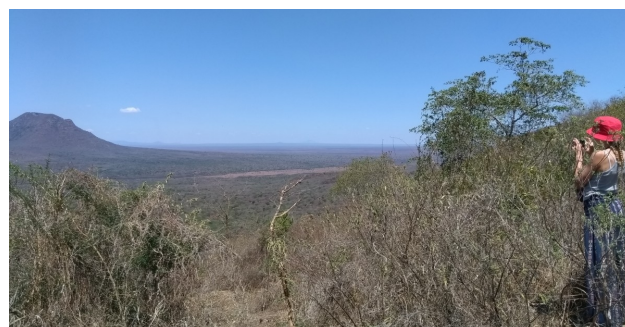
Maar goed! Ik hervatte mijn neurologiepoli deze week onder een groot gejuich van mijn dokters. Die hebben deze maand (geheel onterecht en onverdiend met de toch al hoge werkdruk nu veel buitenlandse artsen niet meer zijn teruggekomen) met bijna enkel telefonische supervisie een enorme hoeveelheid neurologiepatiënten moeten verwerken. En uiteindelijk is het wel de oplossing voor dit soort zaken misschien. Dingen in een groter perspectief blijven zien is niet altijd makkelijk. Maar je kunt ook leren van het feit dat er hier, ook dankzij een waarschijnlijk mildere presentatie van het coronavirus, over deze epidemie heengestapt wordt zoals ik over die plas bloed. Dramatisch en gevaarlijk, maar leven en werk gaat intussen door.

Doris (15)

Hola :) Ik weet niet of het door COVID-19 komt of omdat we nu op school zitten, maar het voelt alsof tijd heel snel gaat. Ik denk dat het komt doordat school nu gewoon doorgaat zoals vorig jaar, met iedereen op school en lekker samen zijn. Ik vind het heerlijk om niet maskers te hoeven dragen of te 'social distancen'.

Wij hadden een paar dagen geleden zelfs nog een "Athletics day", een sportdag met de hele school waar we allemaal meededen aan rennen, hoogspringen, verspringen, speerwerpen, kogelstoten en nog veel meer. Het was echt heel

leuk om even uit de klas te komen om te sporten. We hebben nog maar een kwart van het schooljaar gehad maar zo ver heb ik al tig nieuwe vrienden uit D1, de nieuwe klas het jaar boven mij uit allemaal nieuwe landen, waar ik elke dag iets nieuws van leer. Ook al is de coronasituatie hier in Tanzania helemaal relaxed (dat wil zeggen zonder maatregelen maar op dit moment ook nog geen tweede golf) hoop ik dat het allemaal straks weer normaal wordt. We hebben hier nu helemaal geen internet (eigenlijk heel Tanzania niet, en sommige andere Oost-Afrikaanse landen ook niet) omdat het de presidentsverkiezingen zijn, dus alle communicatie van en naar Tanzania is heel slecht, op school al helemaal. Meestal kunnen wij het slechte internet niet als een excuus gebruiken op school als we geen werk hadden gedaan, maar nu hebben we op school ook geen internet (leraren ook niet), dus we hebben allemaal een excuus om geen werk te doen :).

Ik heb dit jaar mijn 'Personal Project', een project waarvoor je veel werk moet doen; onderzoeken, werken, rapporten schrijven etc. Voor mijn Personal Project ga ik het kinderdagverblijf van de school (waar de kinderen van de staf heen gaan) verbeteren met meubels uit Nederland, en muren schilderen binnen en buiten de klaslokalen. Hopelijk gaat dit wel werken want wij zijn laat begonnen met de projecten, dus we hebben niet zo veel tijd om het te doen.

Hugo (14)

Doris en Hugo als wildspotters

Hallo iedereen! Het is weer tijd voor een nieuwsbrief. Hoe gaat het daar in Holland? Wij hebben hier een land dat doet alsof er niets aan de hand is, maar van corona merken we in het dagelijks leven eigenlijk ook weinig. Op school zijn we een beetje voorzichtig met vergaderingen, maar het meeste dat we doen is toch al in open klaslokalen of anders buiten. Dat zal ook wel wat verschil uitmaken voor iedereen. Hier gaat het dus super goed "zonder corona". De afgelopen week hebben wij helaas geen goed internetbereik gehad door de verkiezingen, want de president wil niet dat er iemand over hem klaagt. Nu richt ik me heel veel op mijn zwemtraining, omdat ik sneller wil worden. Daarvoor moet ik wel een aantal keer per week om 5 uur opstaan, en meestal gaat Doris met me mee, want ik vind het wel heel moeilijk om mijn bed uit te moeten. Ik leg twee wekkers IN mijn bed!

Over een paar weken is het ook eindelijk sportweekend, dat gaat echt heel leuk zijn. We hadden vorig jaar nog 1000 studenten op de campus, maar dit jaar hebben ze alleen de twee campussen van deze school omdat ze het niet zo groot wilden houden als voorzorgsmaatregel. Ik doe maar 2 sporten, zwemmen en rugby. Laatst hadden we ook nog een *Athletics Day*, heel leuk om met zijn allen wedstrijden te doen en te kijken. Een jongen deed aan hoogspringen, sprong en landde toen naast de mat. Hij wist toen even helemaal niets meer en de volgende dag was hij jarig maar moest thuisblijven.

Steven (11) en Vicky (9)

(Moeders:) Steven en Vicky hebben het leuk op school en met hun vriendjes. Omdat we zo dichtbij school wonen lopen ze zelf heen en weer, nemen de fiets (als die tenminste werkt, want hibiscus- en acaciadoornen zijn funest voor de banden) of de skelter. Omdat het hoofd van de school vindt dat die skelter veel te veel mensen aantrekt die dan lawaai gaan maken (toch een teken dat het een succes is!) moeten de kinderen hem achter school laten staan.

Dat vinden de jonge kinderen van de schoolverpleegster geen enkel probleem. In Tanzania zijn de reguliere basisscholen zo vol dat er twee klas-sessies per dag zijn, eentje van 7-12 en eentje van 13-18 uur. De lunch is dan voor alle kinderen en automatisch een trekpleister om de kinderen naar school te laten gaan in plaats van ze op het land te laten werken, dat helaas toch nog wel gebeurt. Haar jongetjes zijn dus om 13u thuis en spelen de hele middag op de skelter totdat Vicky of Steven hem opeist en ermee in vrije val naar ons huis dendert.

Vicky's klas met Juf Debbie

Hi this is Vicky today i got a second place awarded for running on Athletics Day. I am very proud.

Marco

Eenieder die wel eens voor een verbouwing

een sloophamer ter hand heeft genomen weet uit eerste hand hoeveel meer inspanning het kost om iets op te bouwen dan om het af te breken. Terwijl ik dit schrijf is het bijna zeker dat de sloper in het Witte Huis niet nog eens vier jaar zijn gang mag gaan. Dat is het goede nieuws. In Tanzania, waar vrijwel tegelijkertijd verkiezingen waren, is het wel anders.

Deze nieuwsbrief heeft een versie die we grondig hebben gereviseerd vanwege de lading van de tekst die hiernaar verwijst. Bij belangstelling voor de vorige versie kun je contact met ons opnemen.

Deze olifant had duidelijk geen zin in pottenkijkers

Dit jaar heb ik eigenlijk vrij ongestoord door kunnen werken terwijl ik elke dag achter de corona-afdeling langs naar mijn werk liep. Het is boeiend hoe het dagelijks leven kortdurend iets van de wereldwijde gezondheidszorgcrisis meekreeg, maar na een aantal weken alweer de draad opvatte alsof er niets gebeurd was. Ik heb een tijd een masker meegenomen naar mijn gebouw, maar niemand droeg die eigenlijk meer, en dus heb ik nu een hele verzameling lapjes die ik niet meer gebruik. Toen we in maart en april naar de markt gingen, moesten we nog onze handen wassen, maar inmiddels is dat ook niet meer nodig. Sterker nog, het is niet meer mogelijk want de wastonnen zijn weer verdwenen uit het straatbeeld. Maskers werden sowieso het meest gedragen door motorfietsers die ze

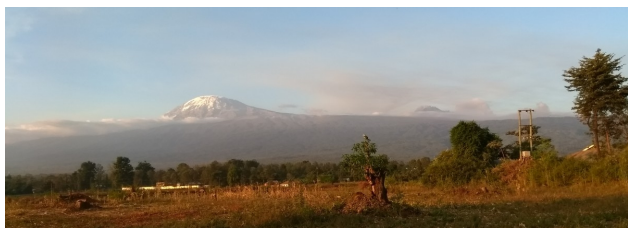
gebruikten tegen het stof op de hete droge onverharde wegen.

De eerste groep UWC East Africa leerlingen heeft de top van de Kilimanjaro bereikt

Wel is het nog vreselijk rustig gezien de eerdere horden toeristen die altijd in Moshi zijn. De foto's bij deze nieuwsbrief getuigen daarvan. De wildparken zijn volkomen verlaten en het wild is enorm toegenomen dankzij deze rust, en het uitblijven van onderhoud door de parkbeheerders betekent dat wegen en bruggen gevaarlijk zijn geworden. De klim naar de top van de Kilimanjaro was een unieke ervaring voor de eerste lichter van UWC East Africa. Ten eerste waren ze een van de allereerste groepen die langs de honderden vierkante kilometers verbrand hooggebergte liepen- en verder niemand tegenkwamen. In de regel is een klim naar de top een soort wachtkamergebeuren waar groepen om de beurt het laatste stuk afleggen om wat foto's te kunnen nemen, voordat de volgende groep mag poseren. Door de minder intensieve bewoning van dit bijna 6 kilometer hoge landschap is de ijskap veel mooier en hoger dan anders. Maar er is natuurlijk een grote keerzijde hiervan.

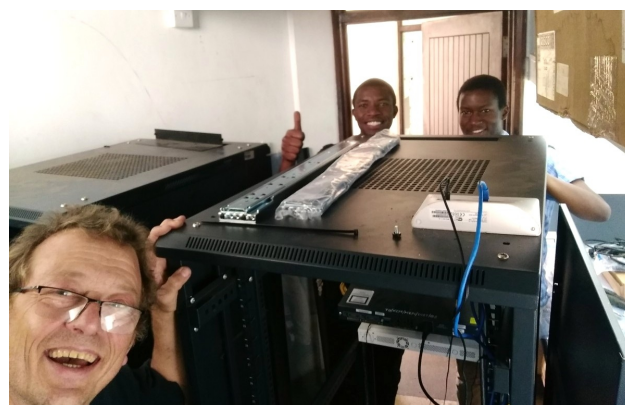
De Kilimanjaro gefotografeerd van achter mijn kantoor; rechts is de rook van de grote bosbranden zichtbaar

Restaurants en hotels moeten sluiten, gaan failliet of proberen open te blijven met een enkele kok, die bij bezoek de inkopen nog moet gaan doen. Een handjevol mensen komt terug, maar het is een druppel op de gloeiende plaat en de miljoen werknemers in de toeristenindustrie zijn grotendeels werkloos. Het is echter fascinerend hoe mensen allemaal, gids of hotelier of chauffeur, nog kleine baantjes eraan hebben die op dit moment hun redding kunnen zijn. In het onderzoeksinstituut waar ik werk is dat ook zo. Hoofd geneticalab is ook autodealer, de promotieonderzoeker is imker, de professor biologie een huisjesmelker en de lecturer orthopedie heeft een watermeloenfarm. Het is een mate van 'resilience' die we niet kennen uit Europa. In tijden van nood terugvallen op je eigen 'shamba' (groentetuin en boomgaard) en een meer basale bron van inkomen zoals potjes honing.

De nieuwe bioinformatica server - we hielden ons hart vast bij het zien van de doos

Nog een bijzonder aspect van deze tijd in dit even bijzondere jaar is dat bijna niemand over het coronavirus praat. Het wordt een beetje schouderophalend afgedaan als een van die hinderlijke dingen, net als de aanhoudende droogte, een verscherpte politiecontrole tussen Moshi en Arusha of 's lands politiek. In dit opzicht is de houding ten opzichte van tegenslagen eigenlijk een beetje vergelijkbaar. Er zijn zo veel uitdagingen en tegenslagen in het gemiddelde leven van iemand hier, dat het gewoon teveel energie kost om er lang bij stil te staan. Er moet op het land gewerkt worden en monden gevoed.

Met mijn stagiairs in de serverruimte voor de installatie van onze bioinformatica server "Turing"

Toch wil ik deze nieuwsbrief niet eindigen in mineur. Te midden van al deze ontwikkelingen gaat het leven, en zeker ook het werk, gewoon door. Collega Sonda en ik hebben net een bijzonder positieve review gekregen van een onderzoeksvorstel dat we in augustus indienden, en zijn druk bezig met de uitvoering van verschillende andere projecten. Ons kantoor wordt te klein voor de stagiairs en research fellows die graag een tijdje "mee willen kijken". Het liefst zouden we zo snel mogelijk een MSc opleiding bioinformatica opzetten, maar onder de Tanzaniaanse universitaire accreditatieregels gaan daar jaren over heen. Dus houden we het maar bij short courses en "on the job" training.

De kinderen spotten onder de boom aan de overkant een jonge olifant die een poot mist

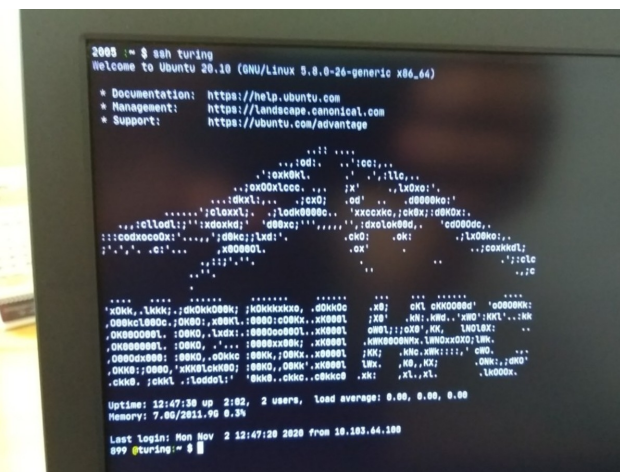

Toen de doos werd afgeleverd vreesden we het ergste (zie vorige pagina), maar Turing bleek dubbel ingepakt en onbeschadigd. Na een dag installatiewerk konden we vorige week trots de server online brengen. In januari had ik al het netwerk vervangen door glasvezel – en nieuwe routers die als verstekelingen in de koffers van onze kinderen waren mee-gereisd. Wanneer in december ook opslag-server "Babbage" binnenkomt, hebben we een klein maar krachtig rekencluster *on site* waarmee KCRI jaren vooruit kan. En dat is nieuws dat mij inspireert om vol te houden!

Een bijzondere gebeurtenis voor de unit was de installatie van "Turing", de eerste van drie krachtige servers die de kern van ons rekencluster gaan vormen. Tot voor kort deden we het meeste werk op 4 workstations, maar moest ik voor zware rekenklussen steeds vaker "tijd bietsen" op het rekencluster in Denemarken – en dan zoveel data heen en weer pompen naar Kopenhagen dat dit dagen kon duren. Met de nieuwe servers, donaties vanuit Groot-Brittannië, kunnen we bijna alles *in-house* analyseren.

Steven en Doris als papa en mama op UWC East Africa "Hero Day"

Het "gezicht" van KCRI's nieuwe rekencluster

**Waarom sturen wij jullie deze nieuwsbrief?
Natuurlijk om jullie op de hoogte te houden
van onze activiteiten!**

**Met acht jaar ervaring hebben we het
bewijs dat we dit
zonder jullie financiële steun NOOIT
hadden kunnen waarmaken.**

**Dankzij jullie giften aan FIDESCO kunnen
wij dit blijven doen.**

**Een donatie o.v.v. "Tanzania" komt ons
project regelrecht ten goede.**

**Er blijft niets aan de strijkstok hangen,
behalve de kosten voor de
postzegel op deze nieuwsbrief!**

*FIDESCO is een internationale katholieke NGO
(niet-gouvernementele organisatie) die zich al
meer dan 30 jaar succesvol richt op
kleinschalige uitzendingen.*

*FIDESCO zendt vrijwilligers uit om hun
professionele kwaliteiten in te zetten voor
mensen die het echt nodig hebben. De
uitzendingen duren twee jaar. Je krijgt tevoren
een training en wordt tijdens de uitzending
begeleid vanuit Europa.*

*Voor informatie bel 0852-731732 of stuur een
e-mail naar info@fidesco.nl*

*FIDESCO is een ANBI. Donaties zijn fiscaal
aftrekbaar.*

LET OP!
FIDESCO verduurzaamt.
Wilt u in de toekomst ons
nieuws blijven ontvangen,
geef dan uw emailadres door
op info@fidesco.nl

Bijdragen kan op deze drie manieren

1. Een storting op rekening NL53 ABNA 0566 0142 97 van Stichting FIDESCO Nederland in Venlo o.v.v. "Tanzania"
2. Betaling via iDeal® op www.fidesco.nl
3. Machtiging via de bijgesloten antwoordcoupon

Als tegenprestatie houden wij een blog bij op www.zwets.com, en ontvang jij periodiek deze nieuwsbrief. De nieuwsbrieven die we sinds onze aankomst hebben geschreven, zijn ook op onze site te vinden.